

чакалът, но тоя все не идвалът. Разбралът бащата, че синът му пакъ върши нѣкоя глупостъ и отишълъ да види.

— Какво правишъ, синко?

— Рекохъ да прекарамъ водата до горе, та да пиешъ колкото си искашъ.

— Ехъ, синко, започналъ да клати глава бащата. — Толкова те учихъ, не научи ли се! Отде си видѣлъ вода нагоре да тече? Я налѣй бѣкличката, па остави водата да си тече, дето ѝ е мѣстото.

Налѣли си вода и си отишли. Работили, колкото работили, бащата пакъ пратилъ сина си нѣкжде и не забравилъ да го поучи:

— Само гледай да те не срещне мечка изъ гората. А ако те срещне, качвай се бързо на нѣкое дърво и чакай тамъ, докато отмине мечката!

Тръгналъ синътъ да върви и видѣлъ една мечка спи до едно хралупато дърво. Спрѣлъ се той и се чуди какво да прави.

— Тате ме учеше, — говорѣлъ самъ на себе си, — какво да правя, ако срещна мечка. Но не ми каза какво да правя, ако мечката спи. Чакай да го попитамъ.

И се качилъ на едно високо дърво и започналъ да вика, колкото му гласъ държи:

— Тате! Тате!

Бащата чулъ вика и се затичалъ да види какво има. Въ това време мечката се събудила отъ виковетъ и почнала да рѣмжи. Синътъ, като видѣлъ, че мечката вече не спи, се сѣтилъ за съветитъ на баща си и се изкачилъ още по-високо на дървото. Бащата, като не знаелъ каква е работата, не се пазилъ и мечката врѣхлетѣла право отгоре му. Започнала се борба. Бащата съ брадвата, мечката съ лапитъ си. Синътъ си стоялъ горе на дървото и си мислѣлъ:

— Ако слѣза сега отъ дървото, тате ще ми се кара, защото ме учеше да седя, до като си отиде мечката. Нека баремъ сега види колко го слушамъ.